

Şefkat Tokatları!

Onuncu Lem'a:

Şefkat Tokatları Risalesi

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

يَوْمَ تَجِدُ كُلُّ نَفْسٍ مَّا عَمِلَتْ مِنْ خَيْرٍ مُّحْضَرًا وَمَا عَمِلَتْ مِنْ سُوءٍ تَوَدُّ لَوْ
أَنَّ بَيْنَهَا وَبَيْنَهُ أَمَدًا بَعِيدًا وَيُحَذِّرُكُمُ اللَّهُ نَفْسَهُ وَاللَّهُ رَؤُفٌ بِالْعِبَادِ

âyetinin bir sırrını, hizmet-i Kur'aniyede arkadaşlarımla beşeriyet muktezası olarak sehiv ve hatalarının neticesinde yedikleri şefkat tokatlarını beyan etmekle tefsir ediyor. Hizmet-i Kur'aniyenin bir silsile-i kerameti ve o hizmet-i kudsiyenin etrafında izn-i ilâhî ile nezaret eden ve himmet ve duasıyla yardım eden Gavs-ı A'zam'ın bir nevi kerameti beyan edilecek. Tâ ki bu hizmet-i kudsiyede bulunanlar; ciddiyetlerinde, hizmetlerinde sebat etsinler.

Bu hizmet-i kudsiyenin kerameti üç nevidir:

Birinci nev'i: O hizmeti ihzar etmek ve hâdimlerini o hizmete sevk etmek cihetidir.

İkinci kısım: Manileri bertaraf etmek ve muzırların şerrini def'edip onları tokatlamaktır.

Bu iki kısmın hâdiseleri çoktur hem çok uzundur. (*[1]) Başka vakte ta'likan, en hafif olan üçüncü bir kısımdan bahsedeceğiz.

Üçüncü kısım şudur ki: Hizmette hâlisen çalışanlara fütur geldiği vakit, şefkatli bir tokat yerler, intibaha gelerek yine o hizmete girerler. Bu kısmın hâdisatı, yüzden fazladır. Yalnız yirmi hâdiseden on üç on dördü şefkatli tokat yemişler, altı yedisi zecir tokadı görmüşler.

BİRİNCİSİ: Bu bîçare Said'dir. Her ne vakit hizmete fütur verir "Neme lâzım." deyip hususi nefsimi ait işlerle meşgul olduğum zaman tokat yemişim. Hem de kanaatim geliyor ki ihmalimden tokat yedim. Çünkü hangi maksadım beni iğfale sevk etmiş ise onun aksi ile tokat yedim. Sair hâlis arkadaşlarımla da yedikleri şefkat tokatları, dikkat ede ede, benim gibi hangi maksat için ihmal etmişse onun aksiyle şefkat tokatlarını yediklerinden kanaatimiz gelmiş ki o hâdiseler, hizmet-i Kur'aniyenin kerametindendir.

Mesela bu bîçare Said, Van'da ders-i hakaik-i Kur'aniye ile meşgul olduğum miktarca Şeyh Said hâdisatı zamanında vesveseli hükûmet, hiçbir cihette bana ilişmedi ve ilişemedi. Vaktâ ki "Neme lâzım." dedim, kendi nefsimi düşündüm. Âhiretimi kurtarmak için Erek Dağı'nda

harabe mağara gibi bir yere çekildim. O vakit sebepsiz beni aldılar nefyettiler. Burdur'a getirildim.

Orada yine hizmet-i Kur'aniyede bulunduğum miktarca -o vakit menfilere çok dikkat ediliyordu, her akşam ispat-ı vücud etmekle mükellef oldukları halde- ben ve hâlis talebelerim müstesna kaldık. Ben hiçbir vakit ispat-ı vücuda gitmedim, hükûmeti tanımadım. Oranın valisi, oraya gelen Fevzi Paşa'ya şikayet etmiş. Fevzi Paşa demiş: "Ona ilişmeyiniz, hürmet ediniz!" Bu sözü ona söylettiren, hizmet-i Kur'aniyenin kudsiyetidir. Ne vakit nefsimi kurtarmak, yalnız âhiretimi düşünmek fikri bana galebe etti, hizmet-i Kur'aniyede muvakkat fütur geldi, aks-i maksadıyla tokat yedim. Yani bir menfadan diğerine (Isparta'ya) gönderildim.

Isparta'da yine hizmet başına geçtim. Yirmi gün geçtikten sonra bazı korkak insanların ihtarlarıyla: "Belki bu vaziyeti hükûmet hoş görmeyecek, bir parça teenni etsen daha iyi olur." dediler. Bende tekrar yalnız kendimi düşünmek hatırası kuvvet buldu. "Aman halklar gelmesin." dedim. Yine o menfadan dahi üçüncü nefiy olarak Barla'ya verildim.

Barla'da ne vakit bana fütur gelmiş ise yalnız kendimi düşünmek hatırası kuvvet bulmuş ise bu ehl-i dünyanın yılanlarından, münafıklarından birisi bana musallat olmuş. Bu sekiz senede seksen hâdiseyi, kendi başımdan geçtiği için hikâye edebilirim. Usandırmamak için kısa kesiyorum.

Ey kardeşlerim! Başıma gelen şefkat tokatlarını söyledim. Sizlerin de başınıza gelen şefkat tokatlarını, izin verseniz ve helâl etseniz söyleyeceğim. Gücenmeyiniz. Gücenen olursa ismini tasrih etmeyeceğim.